

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Kavčí hory, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2009, č. j. 9 Ca 48/2009 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 5. 2009, č. j. 9 Ca 48/2009 – 35 zamítl žalobu České televize (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 21. 10. 2008, č. j. fol/8107/08, č. j. fol/8106/08, č. j. fol/8103/08, č. j. fol/8102/08, č. j. fol/8101/08, č. j. fol/8105/08, č. j. fol/8104/08 a č. j. fol/8100/08, jimiž Rada udělila stěžovateli pokuty v celkové výši 400 000 Kč pro porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), neboť v průběhu června 2008 odvysílala označení sponzora, která byla neoddělenou reklamou. V odůvodnění rozsudku městský soud označil za klíčové rozřešení otázky, zda reklamní znělka jako část televizního vysílání je či není pořadem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. Městský soud dále poukázal na účel reklamní znělky, uvedl, že Rada nepochybila, pokud dospěla k závěru, že předmětná reklamní znělka není pořadem ve smyslu citovaného ustanovení a shledal nedůvodnými i další žalobní námitky. Rovněž poukázal na obdobné právní závěry obsažené v rozhodnutích městského soudu ve věcech sp. zn. 10 Ca 262/2008, sp. zn. 10 Ca 286/2008, sp. zn. 6 Ca 363/2008 a sp. zn. 9 Ca 397/2008. Závěrem uvedl, že odvysílání reklam vydávaných za označení sponzora reklamní znělky považuje za snahu stěžovatelky obejít zákonem stanovené limity časového rozsahu reklamy.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které namítala nesprávné posouzení právní otázky, zda reklamní znělka je pořadem ve smyslu zákona o vysílání. Podle jejího názoru není podstatné, zda je znělka dlouhá, krátká, či časově uchopitelná, podstatné je, že je fakticky na obrazovce zaznamenána. Formát reklamní znělky dnes spoluvytváří konkrétní druh programu se zaměřením na konkrétní diváckou obec. Soud

by měl přisvědčit názoru, že reklamní znělka obecně nesporně vykazuje určující znaky pořadu, a pak lze znělku v souladu se zákonem sponzorovat. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhl, aby kasační stížnost byla potvrzena, napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud správně uvážil, že reklamní znělka není pořadem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání a že postupoval zcela v souladu se s. ř. s., důkazy zhodnotil jednotlivě, jakož i ve vzájemné souvislosti a se žalobními námitkami se vypořádal vyčerpávajícím způsobem. Odůvodnění napadeného rozsudku označila Rada za dostatečně podrobné, srozumitelné a přesvědčivé a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Podle doručenky založené ve spise byl napadený rozsudek byl stěžovateli doručen dne 23. 6. 2009 a podle razítka na obálce, v níž byla kasační stížnost zaslána městskému soudu, byla zásilka podána k poštovní přepravě dne 8. 7. 2009.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Dnem, který v daném případě určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, bylo úterý 23. 6. 2009 a posledním dnem lhůty tak bylo úterý 7. 7. 2009. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že kasační stížnost, kterou stěžovatelka podala k poštovní přepravě dne 8. 7. 2009, byla podána opožděně, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu